

REFLEXIONS D'EN RAFAEL MADUEÑO I SEDANO

PER UNA CATALUNYA LLIURE I UNA ESPANYA FEDERAL

M'he format:

- Vivint la meva infantessa en plena natura a la Sierra Morena cordovesa. Fill d'un
- Treballant al camp des de els 7 als 10 anys, ajudant als pares, pasturant més de 30 galls dindis (pavos).
- Treballant des de els 14 anys, mentre estudiava nocturn a una escola per a fills de treballadors Vaig continuar estudiant fins arribar a la Universitat a on em vaig llicenciar en Historia Contemporània al 1974, mentre treballava a un banc per guanyar-me la vida i poder-me pagar els estudis.
- Lluitant contra el franquisme, per les llibertats democràtiques i els drets humans. des d'un sindicalisme socialista i d'esquerres.
- Lluitant contra els abusos dels poderosos i per la millora de les condicions de vida dels més desfavorits.

Crec fermament en uns valors com:

- la justícia social;
- la solidaritat entre les persones i els pobles;
- la igualtat de drets, tot i lluitant contra les desigualtats.
- la garantia del dret a una vida digna:
  - o amb un salari just,
  - o un habitatge digne i
  - o una pensió suficient garantida;
- el dret a la salut, l'educació i al benestar social.
- la tolerància, el diàleg i el pacte;
- la defensa dels drets dels més dèbils (nens, avis, dels anomenats "diferents"...);
- la democràcia i els drets humans.

En definitiva, sempre he lluitat, lluito i lluitaré per una societat basada en aquests valors i contra la societat del mercantilisme, de l'explotació del ésser humà, de l'especulació, de la corrupció i l'individualisme insolidari.

Sempre he cregut en que el millor de la persona, es basa en l'aprenentatge que dona l'estudi, l'experiència de la vida en comunitat i l'esforç personal, que permet construir societats lliures i solidaries i que afavoreixen la consolidació de països més pròspers i democràtics. Al contrari, les societats que premien al que prospera amb el mínim esforç, incentiven la ignorància, valoren qui prospera amb l'explotació dels altres o amb la pilleria o la corrupció, son pròpies de països pobres i autoritaris. Malgrat els avenços de les últimes dècades, Espanya, al llarg de la seva historia, es un bon exemple d'aquests tipus de països. L'anomenada "picaresca"

Des de molt jove he discrepat dels que pensen que les persones només es mouen per interessos econòmics. La persona es evident que lluita per satisfer les seves necessitats bàsiques d'alimentació, habitatge, salut, educació, i d'altres, però els sentiments, les creences o religió, la pàtria, la llengua, la cultura propera... fan lluitar encara amb més força contra aquells que no les respecten o valoren. Millora econòmica i social sí, però gran respecte pels sentiments i per les creences de les col·lectivitats o nacions, també.

A la meva lluita antifranquista vaig connectar amb sectors catalanistes de Barcelona, però la persona que em va introduir en el amor por la literatura catalana seria un madrileny, Enrique Barón, advocat laboralista, antifranquista, home culte y poliglota. En els meus

viatges clandestins a les reunions a Madrid dormia a casa seva on tenia una gran biblioteca. Un dia, amb va dir:

- ¿Conoces a Salvador Espriu?

- No ,li vaig contesta.

Va agafar un llibre de la biblioteca, “La pell de brau”, y em va dir “La próxima vez que vengas, si quieres dormir en mi casa, me has de devolver el libro y demostrarme que te lo has leído”.

Era l’any 1973 i Així fou com em vaig introduir i interessar-per la literatura catalana i comprendre que el català no era l’ idioma de la burgesia, tal com algun sector de l’esquerra radical defensava, sinó la llengua reprimida del poble català. L’ Assembla de Catalunya seria el meu punt de referencia i el meu catalanisme el vaig o implementar a la lluita antifranquista: “Llibertat, Amnistia i Estatut d’Autonomia”, seria el lema de las manifestacions obreres y polítiques .

Sempre he tingut clar que Catalunya es una nació perquè compleix totes les condicions per ser-ho i per la ferma voluntat de la majoria dels seus habitants de voler-ho ser. Per la seva historia, la seva llengua, la seva cultura, per la seva forma de ser diferent, està molt arrelat el sentiment nacional que sedueix a quasi tots els que viuen a aquestes terres. **Catalunya sempre ha estat i és una societat de barreja** com a territori pel que han passat els pobles que han envaït la península Ibérica i per ser terra d’immigració. Terra d’acollida amb una gran capacitat d’assumir els valors positius d’altres cultures, des de la confiança en la seva pròpia i la defensa aferrissada de la seva llengua com el principal signe d’identitat. Catalunya no va néixer com a entitat política sinó com a territori en el que vivien els que parlaven una mateixa llengua. **Catalunya sempre ha tingut la voluntat de ser un sol poble** amb una rica diversitat, el que ha fet que sigui una societat cohesionada i difícil de fracturar, malgrat els nombrosos intents de aconseguir-lo, com van ser el lerrouxisme, el franquisme i ara el riberisme¹ de Ciutadans.

Sempre he estat dialogant i pactista, valors que estan en la ADN del catalanisme. Alguns ho interpreten com a signe de debilitat, mentre jo el tinc com a signe de fortalesa i confiança amb les seves conviccions

Sempre he estat contra el unionisme uniformista que imposa als ciutadans: institucions, llengües i cultures que li son alienes

També he tingut clar que hi ha un sentiment de ser un sol poble, amb la pluralitat d’opcions com qualsevol altre país del mon.

Som un sol poble, una nació, en un sol estat plurilingüe, plurinacional i divers. Els catalans, nascuts aquí o a qualsevol altre lloc, volem més propostes, menys amenaces i més respecte, que ens permetin poder decidir lliurement,

La pell de brau es un [poemario](#) de [Salvador Espriu](#) publicat 1960.¹ Es tracta d'una [al·legoria](#) crítica amb l'Espanya de la [postguerra](#) i la seva intransigència amb els diferents pobles de la [península Ibérica](#).

Rafael Madueño 26 de 2020
